Entrada

La força de l’aigua

Per MartaF el dj., 22/10/2026 - 08:00

Davant de totes les imatges devastadores que ens acompanyen aquests dies sobre el poder implacable de l'aigua, se'm fa molt difícil d'escriure la pregària ecològica. Penso en totes les persones que hi han perdut la vida, en les famílies que s'han quedat sense llar, en tots aquells que els cossos d'emergència han hagut de rescatar i en tants d'altres que han fet pinya i s'han arromangat enmig del fang i de tanta destrucció. Ha plogut massa, amb una intensitat que ha superat totes les previsions. En molts pobles i ciutats, s'han inundat places i carrers, s'han desbordat rius i rieres i l'aigua ho ha engolit tot, com si fos un remolí que ha xuclat tots els somnis sense pietat.

I després de la pluja, només un desert d'aigua marró on el fang ens recorda la nostra condició mortal. No som res més que ànimes de terrissa, fràgils i trencadisses, però la nostra inconsciència ens ha fet creure omnipotents. Per això hem edificat i construït en zones inundables, com si la natura s'hagués d'arraconar i reverenciar-nos davant dels nostres reialmes d'asfalt. L'arrogància d'un sistema econòmic que no té en compte l'altre és el que denunciem des de la lògica d'un cristianisme que creu en un Déu no burgès perquè la teologia cristiana es construeix des dels últims, des dels més petits. Potser és que hem oblidat que aquests són els benaurats de la terra, en nom d'un present dominat per l'egoisme, on jo soc el centre del meu món i aquesta és l'única veritat que la nostra societat individualista adora i glorifica. Per això, el gran pecat d'avui és la indiferència; una indiferència que neix de les entranyes dels cors calcinats pel gran pecat d'orgull que és oblidar que no podem ser sense els altres.

L'aigua ha tenyit la terra de dol però, en moments així, és quan la unió del poble ens brinda l'esperança en una humanitat ferida per l'engany de creure'ns únics i amos absoluts de la Creació. Per això, la meva pregària d'avui voldria ser un cant a l'esperança perquè la fraternitat i la solidaritat ens retornen el sentit perdut de la comunitat. Som una gran família humana i contínuament ho oblidem mentre intentem trobar la salvació aclucant els ulls davant de la realitat. Jesús ens ensenya que no podem ser insensibles al patiment, que no podem girar l'esquena als germans i aquest és el gran repte avui i sempre.

(Imatge: Marta Finazzi)